

- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 56. pants ir jāinterpretē tā, ka tas aizliedz dalībvalstīm noteikt obligātu pienākumu komersantiem, tādiem kā prasītājs, bez maksas retranslēt televīzijas kanālu caur elektronisko komunikāciju tīkliem, ja raidorganizācija, kuras labā šis pienākums noteikts, pilnībā ir spējīga ar saviem līdzekļiem pārraidīt minētos televīzijas kanālus caur to pašu tīklu?
- 6) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 56. pants ir jāinterpretē tā, ka tas aizliedz dalībvalstīm noteikt obligātu pienākumu komersantiem, tādiem kā prasītājs, bez maksas retranslēt televīzijas kanālu caur elektronisko komunikāciju tīkliem, ja šis pienākums aptvertu tikai aptuveni 6 % no visām mājsaimniecībām un šīm mājsaimniecībām ir iespēja skatīties minēto televīzijas kanālu, izmantojot Zemes apraides tīklu vai internetu?

(¹) OV 2002, L 108, 33. lpp.

(²) OV 2002, L 108, 51. lpp.

(³) OV 2009, L 337, 11. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 6. februārī Eiropas Ārējās darbības dienests iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2018. gada 27. novembra spriedumu lietā T-315/17 Hebberecht/EĀDD

(Lieta C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Ārējās darbības dienests (pārstāvji: S. Marquardt un R. Spac)

Otra lietas dalībniece: Chantal Hebberecht

Prasījumi

— Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 27. novembra spriedumu lietā T-315/17;

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest otrai lietas dalībniecei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

EĀDD skatījumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā savu spriedumu ir balstījusi uz Civildienesta noteikumu 1.d panta 2. punkta pārkāpumu un uzskatījusi, ka šajā tiesību normā ir ietverts individuāliem lēmumiem — ko saskaņā ar minētajiem noteikumiem ir pieņēmusi iestāde, tieši piemērojams princips (pārsūdzētā sprieduma 93.–94. punkts).

Turklāt, pat pieņemot, ka Civildienesta noteikumu 1.d panta 2. punktā ir noteikts tieši piemērojams pienākums, šo tiesību normu nevarēja piemērot šajā gadījumā, ņemot vērā strīdīgā lēmuma iedabu, kurš uz prasītāju attiecās tikai kā uz deleģācijas vadītāju un tajā nevarēja piemērot dzimumu līdztiesības principu.